

Arrest

nr. 183 613 van 9 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U verklaarde een soennitische moslim te zijn afkomstig uit de hoofdstad Bagdad. U bent gehuwd met al-H.(...) Z.(...) H.(...) M.(...) (CGVS ref. (...), OV nr. (...)) en jullie hebben een dochter. U woonde in de wijk al-Shaab. U oefende heel wat verschillende jobs uit, en was ondermeer actief als acteur, regisseur, monteur, fotograaf, verslaggever en elektricien.

Begin 2014 maakte u een reportage over leden van de 'monshahaad' die normaalgezien verantwoordelijk waren voor het bewaken van publieke gebouwen in Bagdad, maar ingeschakeld werden om te gaan vechten zonder enige gevechtstraining. U bezorgde uw reportage aan Saad Maan,

de woordvoerder van het ministerie van binnenlandse zaken. U verklaarde dat u nadat u aan uw reportage gewerkt had, slachtoffer werd van een bomaanslag. Op 21 april 2014 rond negen uur 's avonds had u een afspraak in al-Karrada om een opdracht in te dienen. Toen u uw opdracht ingeleverd had, wilde u terug vertrekken. Op het moment dat u in uw wagen wou stappen gebeurde er een ontploffing. U raakte hierbij ernstig gewond en werd bewusteloos naar het ziekenhuis gebracht. U bleef twintig dagen in het ziekenhuis. Na uw ontslag uit het ziekenhuis diende u klacht in tegen onbekenden bij de politie. U moest nog revalideren en bleef ongeveer drie maanden thuis. Op 1 augustus 2014 ging u terug aan de slag. U kon aan het werk bij uw vriend A.(...) die een elektrozaak uitbaatte. Op 22 september 2014 ontplofte een bom nabij de winkel. De voorzijde van de winkel was beschadigd, maar u raakte slechts licht gewond omdat u zich op het moment van de ontploffing achteraan in de winkel bevond. Na deze explosie stopte u met uw werk in de elektrozaak en besloot u terug te keren naar uw artistieke activiteiten. U werkte aan een film 'al Shahid' samen met uw vriend A.(...) K.(...). Op 15 januari 2015 ontmoette u de woordvoerder van het ministerie van binnenlandse zaken, Saad Maan, bij een gelegenheid in het nationaal theater. Hij vertelde u dat hij uw reportage gezien had en dat hij met u wilde samenwerken. Daarna ging u vier à vijf keer filmen en foto's nemen in de provincie Salah ad Din op verschillende plaatsen waar troepen van de Iraakse veiligheidsdiensten gestationeerd waren, in opdracht van Saad Maan. In de loop van mei 2015 kreeg u de vraag om ook te werken in opdracht van de al-Hashd al-Shabi (Popular Mobilization Units, PMU). U wilde niet met hen samenwerken omdat u soenniet bent en de PMU tot de andere strekking behoren. Uw collega's die samen met u de reportages voor Saad Maan maakten, gingen wel voor de PMU aan de slag. U stopte met het maken van de reportages. U werkte vervolgens terug in de elektrosector en u maakte een reclamefilmpje voor het ministerie van gezondheid. Op 20 juli 2015 kreeg u een dreigetelefoon van een lid van de sjitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH), omdat u geweigerd had met hen samen te werken. Op 25 juli 2015 kreeg u telefoon van M.(...) al B.(...), een lid van de sjitische militie Saraya al Salam. Er werd u gezegd dat u moest samenwerken met hen, anders zou u vermoord worden. Twee uur later kreeg u nogmaals telefoon. U werd opgebeld door A.(...) S.(...) van AAH. U weigerde opnieuw om met hen samen te werken. U beseftte dat u gevaar liep en u besloot onder te duiken bij uw zus in de al-Benouk wijk. U bleef vijf dagen bij uw zus, tot u op 1 augustus 2015 Irak verliet. U nam een vlucht van Bagdad naar Erbil en vervolgens reisde u per bus naar Turkije. U reisde door via Griekenland, Macedonië, Servië en Hongarije, waar u een taxi nam die u rechtstreeks naar België bracht. U kwam aan in België op 20 augustus 2015. Op 21 augustus 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 19 december 2015 vertrokken uw echtgenote en dochter uit Irak. Zij kwamen u vervoegen in België op 30 december 2015. Uw echtgenote diende een asielaanvraag in bij de DVZ op 31 december 2015.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Hilla op 14 februari 2012, een kopie van uw nationaliteitsbewijs afgeleverd te al-Rusafa (Bagdad) op 24 oktober 2010, uw originele bewonerskaart afgeleverd te al-Shaab (Bagdad) op 12 juli 2015, een kopie van uw voedselrantsoenkaart afgeleverd te al-Jazaer op 13 oktober 2015, uw originele huwelijksakte, vier originele badges van de union of Iraqi artists en de Arabic Union for Journalism and Correspondence, een kopie van het politiedossier dat opgesteld werd na de aanslag van 21 april 2014, enkele kopieën van posters van toneelstukken waar u aan meewerkte, een origineel programmaboekje van het culturele seizoen, een origineel theaternieuwsblad uit 2010 waarin een artikel opgenomen is over uw theatergroep, enkele originele foto's in verband met uw acteercarrière, een link naar een film waar u een rol in speelde, een link naar een persbericht over de aanslag bij de elektrowinkel, enkele originele foto's waarop uw verwondingen te zien zijn na de aanslag van 21 april 2014, enkele originele foto's in verband met uw werk in de elektrozaak, enkele originele foto's van uw werk als verslaggever/ reportagemaker, acht getuigschriften van uw studies in de schone kunsten (richting: toneel), medische attesten op datum van 2 februari 2016, 29 februari 2016 en 15 april 2015 en een usb-stick met bewakingsbeelden van de aanslag bij de elektrozaak.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, omdat u bedreigd werd door de sjitische milities AAH en Saraya al Salam omdat u weigerde met hen samen te werken. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens in art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u onder druk gezet werd door sjitische milities om voor hen te werken. Deze milities zouden gewild hebben dat u ook voor de PMU zou filmen, zoals u deed voor Saad Maan. Toen u weigerde om voor hen te werken, werd u driemaal telefonisch bedreigd (CGVS, gehoorverslag 12 mei 2016, hierna CGVS1, pg 14). Hierna besloot u dat u beter Irak kon verlaten. Er kan echter geen geloof

gehecht worden aan de directe aanleiding van uw vertrek uit Irak en dit omwille van meerdere redenen. U bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u effectief reportages gemaakt hebt in opdracht van de woordvoerder van een ministerie over veiligheidsdiensten op verschillende plaatsen in de provincie Salah ah Din en in Abu Ghraib (CGVS gehoorverslag 18 augustus 2016, hierna CGVS2, pg 8). U kon geen beeldmateriaal voorleggen ter staving. Tijdens het eerste gehoor zei u dat u niets meer had van filmbeelden, dat u enkel foto's had en dat u dit niet zomaar kon meebrengen, omdat uw werk gevoelig is (CGVS1, pg 10). U zei dat u geen kopie had van het beeldmateriaal. U zou de beelden na de opnames ter plaatse thuis verwerkt hebben en dan op een cd of usb-stick bewaard hebben om het zo te bezorgen aan de medewerkers van Saad Maan (CGVS2, pg 8). Het lijkt echter weinig plausibel dat u gezien uw carrière als verslaggever, fotograaf, maker van videoclips en montages, uw enige kopie op cd-rom of usb zou hebben afgegeven, zonder zelf een exemplaar van uw gemonteerde reportage bij te houden. De foto's die u voorlegde waarop u te zien bent met enkele leden van de veiligheidsdiensten bij u of in de achtergrond, kunnen eender waar en wanneer genomen zijn. Bovendien is het merkwaardig dat u niets van beeldmateriaal kan voorleggen, maar dat u dan wel deze foto's zou bewaard hebben en voorlegde ter staving van uw asielaanvraag.

Het was ook bevreemdend dat uw echtgenote, mevrouw al-H.(...) Z.(...) (CGVS ref. (...), OV nr. (...)), totaal niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat u dergelijke reportages gemaakt had, terwijl deze nochtans aan de basis zouden gelegen hebben van de bedreigingen die u kreeg en dus van cruciaal belang zijn binnen uw vluchtrelaas. Toen uw echtgenote gevraagd werd of u reportages gemaakt had over de actualiteit of gebeurtenissen in Irak, zei ze dat u werkte in theater en drama, en dat het niets te maken had met de actualiteit (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 5). Uw echtgenote antwoordde ontkennend op de vraag of u ooit werk deed dat te maken had met het conflict in Irak, met de oorlog en zei ook nog dat u in Irak nooit iets gedaan had dat met de oorlog te maken had, maar dat u dit hier in België wel gedaan had (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 6). Uw echtgenote was ook helemaal niet op de hoogte van het feit dat u buiten Bagdad zou gewerkt hebben (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 5). Toen u gevraagd werd hoe het kwam dat uw echtgenote niets weet over de reportages die u zou gemaakt hebben, verklaarde u dat ze bezig is met haar studie en met problemen thuis (CGVS2, pg 6). Vervolgens zei u dat u de problemen van Irak wil vergeten en dat jullie gewoon willen leven. Nogmaals erop gewezen dat het toch opmerkelijk is dat u uw echtgenote niet op de hoogte bracht, vertelde u dat het niet nodig is om haar alles te vertellen in detail en dat u haar een kleine samenvatting gaf, dat zij haar studie heeft en ook thuis nog taken heeft, dat zij nog jong is, nog een meisje, dat ze niet alles gaat beseffen en dat u dacht dat ze misschien haar familie over uw situatie zou vertellen (CGVS2, pg 7). Uit niets blijkt echter dat uw echtgenote dermate jong en naïef zou zijn dat zij geen inzicht zou kunnen hebben in uw problemen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij 25 jaar is en dat zij universitaire studies volgde in Bagdad. Het kan geenszins overtuigen dat u de bijzonder ingrijpende beslissing nam om uw land van herkomst Irak te verlaten, zonder dat u uw echtgenote op de hoogte bracht van de gebeurtenissen die tot uw problemen geleid hadden en dat u zelfs nadien, al was het maar als voorbereiding op de beide gehoren op het CGVS, haar nog steeds niets zou verteld hebben over de reportages die de oorzaak vormden van de bedreigingen die u ontvangen zou hebben.

Verder had uw echtgenote ook geen idee door wie u bedreigd werd (CGVS, gehoorverslag (...), 12 mei 2016, pg 8). Zij kon niet antwoorden op de vraag of u door een of door meerdere personen bedreigd werd, terwijl u zeer specifiek was en twee milities bij naam noemde, alsook de namen van de twee personen die u op 25 juli 2015 zouden opgebeld hebben. (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 6). Ze wist ook niet wat de personen die u bedreigden van u wilden en kon enkel een uiterst vaag antwoord geven, namelijk dat ze het niet wist, en dat het iets met de al-Hashd al-Shabi te maken had en 'dat hij mee moest gaan'. (CGVS, gehoorverslag (...), 12 mei 2016, pg 9). Uw echtgenote wist wel dat u dreig telefoons gekregen had, maar ze vertelde dat u twee keer een dreig telefoon kreeg, terwijl u sprak over drie telefoontjes (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 6). Het feit dat uw echtgenote zo slecht op de hoogte was van de verschillende elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U hebt immers alle tijd en gelegenheid gehad om uw echtgenote in te lichten over uw problemen, hetzij in Irak voordat u besloot te vertrekken, hetzij hier in België, waar jullie al sinds eind december 2015 in hetzelfde opvangcentrum verblijven.

Het lijkt ook bijzonder onaannemelijk dat twee verschillende sjiitische milities, u sprak over zowel AAH als Saraya al Salam, u als soenniet zouden willen dwingen om voor hen te werken, gelet op het wantrouwen dat heerst bij de sjiitische milities jegens soennieten, die al snel met IS geassocieerd worden. Uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat alvast één van de milities die bij al-Hash al-Shabi hoort, namelijk AAH over een eigen privaat tv-kanaal beschikt genaamd al-Ahad. Dit is een professioneel kanaal met een bereik van 5 à 7 miljoen kijkers, zodat logischerwijze kan verwacht worden dat militieleden van het AAH op de mankracht en expertise van hun eigen media-

arm beroep zouden doen. Behalve het al-Ahd televisiekanaal zijn er volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt ook nog andere sjiitische kanalen die worden gedomineerd door sjiitische politieke groepen zoals al-Ittihad, al-Furat, al-Ghadi (gelieerd aan de Badr militie), Biladi en Karbala. In deze context houdt het geen steek dat een sjiitische militie zoals AAH u per se zou nodig hebben en u wilde dwingen om voor hen te filmen en foto's te maken, louter en alleen omdat u reeds ervaring zou gehad hebben met dit soort werk (CGVS2, pg 10).

Gelet op al deze bevindingen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de bedreigingen die u zou gekregen hebben van AAH en Saraya al Salam, omdat u niet voor hen wilde werken. U komt bijgevolg op basis van deze elementen niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van de Vluchtelingenconventie of de status van subsidiair beschermde zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Het feit dat uw echtgenote enkele keren door onbekenden zou gevolgd geweest zijn in de loop van oktober 2015, vloeit rechtstreeks voort uit uw relaas, en kan bijgevolg evenmin als geloofwaardig beschouwd worden. Uw echtgenote verklaarde dat zij enkele keren in de gaten gehouden werd, of gevolgd werd, door twee of drie onbekende personen. Zij meende dat zij in de gaten gehouden werd, omdat u problemen gehad had en bedreigd werd. Daarvoor had uw echtgenote nooit persoonlijke problemen gehad. Uw echtgenote dacht dat zij door dezelfde mensen gevolgd werd, als de mensen die u bedreigd hadden. Dit leek haar de enige mogelijkheid, omdat u het doelwit was geweest, en aangezien u er toen niet meer was, gingen ze uw echtgenote viseren (CGVS (...), gehoorverslag 12 mei 2016, pg 7 en 8).

Aangaande de aanslag van 21 april 2014 waarbij u gekwetst raakte, dient te worden opgemerkt dat het CGVS op zich niet betwist dat u gewond geraakt bent bij een explosie, gelet op de medische attesten en foto's die u voorlegde, maar dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u persoonlijk het doelwit was van deze aanslag. Zo dacht u dat u persoonlijk geviserd werd, omwille van de reportage die u gemaakt had in februari 2014 (CGVS2, pg 3). Zoals hierboven reeds besproken werd, hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u dergelijke reportages zou gemaakt hebben. Bovendien stemden uw verklaringen over het al dan niet ontvangen van bedreigingen voor de bomaanslag van 21 april 2014 niet onderling overeen en waren ze ook strijdig met het politiedossier dat zou opgemaakt zijn naar aanleiding van deze aanslag. Tijdens het eerste gehoor zei u dat u bedreigingen kreeg nadat u de reportage maakte en dat u daarna gewond raakte door uw wagen (CGVS1, pg 10). In de loop van het tweede gehoor verklaarde u stellig dat u niet bedreigd werd voorafgaand aan de aanslag van 21 april 2014 (CGVS2, pg 2 en 3). In het politiedossier werd echter in de verklaring die u bij het politiekantoor van al-Mashtal zou afgelegd hebben, genoteerd dat u 'voor de aanslag meerdere keren bedreigd werd als journalist' (zie vertaling stuk 7). Toen u erop gewezen werd dat uw verklaring niet overeenstemde met de documenten die u voorlegde, zei u dat de commissaris noteert wat hij wil en dat ze een beetje overdrijven om meer steun te krijgen, nochtans bevestigde u net daarvoor dat u de politie gewoon verteld had wat er gebeurd was, dat u uw verklaring nagelezen had en dat u er een kopie van kreeg, waardoor u de kans had om op te merken dat er zaken zouden toegevoegd zijn aan uw verklaring door de politie (CGVS2, pg 3 en 4). Het lijkt ook niet aannemelijk dat een politieagent gewoon zelf toevoegingen zou doen aan uw verklaring. Er kan redelijkerwijs niet ingezien worden op welke manier een politieagent of commissaris daarmee iets zou kunnen bereiken. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde politiedossier erg gering is en geenszins uw geloofwaardigheid kan herstellen. Het gaat enkel om kopieën en bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er op eenvoudige wijze vervalsingen kunnen verkregen worden van om het even welk Iraaks document. Uw echtgenote wist overigens niet zeker of u al dan niet klacht had ingediend naar aanleiding van de aanslag van 21 april 2014 en had enkel een vaag vermoeden dat u misschien wel een klacht had ingediend (CGVS, gehoorverslag 15/21099B, 18 augustus 2016, pg 4). Gelet op deze vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u persoonlijk het doelwit zou geweest zijn van een bomaanslag. Alles wijst er dan ook op dat u gewond raakte bij een gebeurtenis die kadert in het algemeen geweld in Bagdad.

Het feit dat u gewond geraakt bent in april 2014, vormt op zich geen afdoende reden om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Na deze aanslag bleef u immers nog ongeveer een jaar en drie maanden in Irak. Na een herstelperiode pikte u uw dagdagelijkse bezigheden en uw werk terug op. U ging in de elektrozaak van uw vriend werken en werkte aan enkele artistieke projecten. U maakte geen aanstalten om Irak te verlaten tot u bedreigd zou geweest zijn in juli 2015. Toen u gevraagd werd of u er aan dacht om Irak te verlaten in die periode volgend op de aanslag, zei u dat u over verschillende zaken nadacht, dat iedereen hoopt om ver weg te gaan van moorden en terroristen, maar dat u op dat moment de mogelijkheid niet had, dat u nog moest herstellen van uw verwondingen en dat u de middelen niet had (CGVS2, pg 5). Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u dermate getraumatiseerd werd door de aanslag dat het voor u onmogelijk geworden was om in Irak te

blijven en uw leven er terug op te bouwen nadat u gewond raakte. Uw echtgenote gaf tevens aan dat u er niet aan dacht om Irak te verlaten in de periode na de aanslag (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 5).

Het feit dat u nogmaals getuige was van een aanslag op 22 september 2014 in de buurt van de elektrozaak van uw vriend, is eveneens onvoldoende om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd. Uit uw verklaringen en de voorgelegde stavingstukken, namelijk een persartikel en beelden van de bewakingscamera van de winkel (stuk 13 en 19), kan niet opgemaakt worden dat u persoonlijk het doelwit was van deze aanslag. U verklaarde dat de aanslag gebeurde voor de deur van de winkel, maar dat er geen dreigingen waren voordien en dat het ineens gebeurde (CGVS1, pg 15). Het persbericht vermeldt dat er een aanslag plaatsvond met als doelwit een markt in de Ur wijk in Bagdad waarbij 5 burgers gedood werden en 14 anderen gewond raakten. Op de bewakingsbeelden is enkel te zien dat u zich achteraan in de winkel bevindt, en dat op een gegeven moment een stofwolk de winkel binnenkomt. U verklaarde zelf in eerste instantie dat u niet gewond raakte bij deze aanslag (CGVS1, pg 15) omdat u zich achteraan in de winkel bevond en enkel de voorkant beschadigd werd. Later paste u uw verklaring aan en zei u dat u slechts licht gewond was geraakt, en dat u dit niet als een verwonding beschouwde, omdat u niets gebroken had en geen hechtingen nodig had, waardoor u de eerste keer zei dat u niet gewond was geraakt (CGVS2, pg 7 en 8). Ook met betrekking tot de tweede aanslag blijkt niet uit uw verklaringen dat u aanstalten maakte om Irak te verlaten, noch dat u het zeer moeilijk had na deze aanslag. U ging verder met enkele artistieke bezigheden, u zou dan reportages gemaakt hebben en u zou dan als elektricien gewerkt hebben bij mensen thuis en een tv-reclame gemaakt hebben voor het ministerie van gezondheid (CGVS2, pg 11).

Verder haalde u aan dat u als artiest een risico loopt in Irak, omdat kunstenaars, acteurs en fotografen steeds gevisieerd worden. U had echter geen enkele concrete indicatie dat u persoonlijk gevisieerd werd omwille van uw artistieke activiteiten en u verklaarde dat u nooit problemen gehad heeft omwille van uw artistieke activiteiten (CGVS2, pg 3). Bovendien bleek niet dat u zeer intensief bezig was met uw carrière als acteur en regisseur en dat u voldoende succes hierin kende om een bepaalde bekendheid te genieten die de aandacht op u zou kunnen vestigen, noch dat uw activiteiten als artiest bijzonder controversieel waren. U was in beperkte mate bezig met toneel, voornamelijk in het kader van uw studies (stukken 8,9,10 en 11) en nadien speelde u een figurantenrol in een tv-serie (stuk 12). Volgens uw verklaringen was u recent – tijdens het gehoor werd gevraagd een voorbeeld te geven van de laatste twee jaar – betrokken als acteur en regisseur bij één toneelstuk dat eenmaal werd opgevoerd voor ongeveer zestig toeschouwers (CGVS1, pg 7). U zou in het najaar van 2014 gewerkt hebben aan een film 'Al Shahid', maar u kon hier vreemd genoeg geen overtuigende bewijzen van voorleggen, behalve enkele foto's die op de set gemaakt zouden zijn (CGVS1, pg 7 en 8 en zie stuk 11). Dergelijke foto's kunnen echter eerder waar en wanneer genomen zijn. Het kan nochtans niet bijzonder moeilijk zijn om een fragment uit deze film of een affiche waarop uw naam zichtbaar is voor te leggen ter staving.

Verder bleek uit de verklaringen van uw echtgenote, dat jullie problemen ervoeren omwille van het gemengd huwelijk (CGVS (...), gehoorverslag 12 mei 2016, pg 6). U verklaarde soenniet te zijn en uw echtgenote verklaarde sjiit te zijn. Uw echtgenote verklaarde dat haar ouders tegen jullie huwelijk gekant waren. U zou niet welkom geweest zijn bij uw schoonouders en zij zouden hun dochter onder druk gezet hebben om te scheiden, omdat u soennitisch bent en omdat u alcohol drinkt (CGVS (...), gehoorverslag 12 mei 2016, pg 6 en 7). Het loutere feit dat u familiale problemen kende met uw schoonouders en dat u niet welkom was bij hen, is onvoldoende zwaarwichtig om als ernstige en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie beschouwd te kunnen worden. Toen u gevraagd werd of u een vrees had omwille van familiale problemen ontkende u en zei u dat u geen problemen had binnen de familie, maar wel met de mensen die u bedreigden (CGVS2, pg 7). Tevens bleek uit de verklaringen van uw echtgenote dat jullie huwelijk na enig aandringen toch werd goedgekeurd door haar ouders en dat zij nog steeds welkom was thuis, dat zij na uw vertrek uit Irak nog een korte periode bij haar ouders woonde en dat haar vader haar hielp om de reis naar Europa te maken om u te komen vervoegen (CGVS (...), gehoorverslag 12 mei 2016, pg 7 en gehoorverslag 18 augustus 2016, pg 9). Uit niets blijkt dat de familiale problemen, omwille van het gemengd huwelijk voor u en uw echtgenote een reden vormde om Irak te willen verlaten. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat er kan getwijfeld worden aan uw verklaring dat u soenniet bent. Het is namelijk zo dat uw zus ten overstaan van het CGVS verklaard heeft dat zij sjiit is (CGVS ref. (...), OV nr. (...), gehoorverslag 27 april 2011, pg 4). U verklaarde dat u en uw zus G.(...) dezelfde vader en moeder hebben, dat het in Irak de gewoonte is dat de vader de religieuze strekking doorgeeft aan de kinderen en dat uw zus bijgevolg soenniet is. Toen u erop gewezen werd dat zij verklaarde sjiitisch te zijn, zei u dat het niet kon en dat haar man haar misschien onder druk gezet heeft, maar u kon niet verklaren waarom haar man dat zou gedaan hebben (CGVS2, pg 12). Dit roept ernstige vragen op.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility

Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en

het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louterre aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten, namelijk uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Hilla op 14 februari 2012, een kopie van uw nationaliteitsbewijs afgeleverd te al-Rusafa (Bagdad) op 24 oktober 2010, uw originele bewonerskaart afgeleverd te al-Shaab (Bagdad) op 12 juli 2015, een kopie van uw voedselrantsoenkaart afgeleverd te al-Jazaer op 13 oktober 2015 en uw originele huwelijksakte, geven enkel een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Deze documenten doen niets af aan de vaststellingen omtrent uw vluchtrelaas. De vier originele badges van de union of Iraqi artists en de Arabic Union for Journalism and Correspondence, doen evenmin afbreuk aan de gedane vaststellingen en tonen enkel aan dat u lid was van een artiestenvereniging en een journalistenvereniging. De kopieën van posters van toneelstukken waar u aan meewerkte, een origineel programmaboekje van het culturele seizoen, een origineel theaternieuwsblad uit 2010 waarin een artikel opgenomen is over uw theatergroep, acht getuigschriften van uw studies in de schone kunsten (richting: toneel), enkele originele foto's in verband met uw acteercarrière, en een link naar een film waar u een figurantenrol in speelde, staven uw artistieke studies en activiteiten die hierboven reeds besproken werden. De originele foto's in verband met uw werk in de elektrozaak, tonen enkel aan dat u aanwezig bent geweest in deze winkel en er werkte, wat op zich niet betwist wordt, maar meer kan er niet uit afgeleid worden. De overige documenten namelijk het politiedossier over de aanslag van 21 april 2014, de link naar een persbericht over de aanslag bij de elektrowinkel, enkele originele foto's waarop uw verwondingen te zien zijn na de aanslag van 21 april 2014, enkele originele foto's van uw werk als verslaggever/reportagemaker, de usb-stick met bewakingsbeelden van de aanslag bij de elektrozaak en de medische attesten op datum van 2 februari 2016, 29 februari 2016 en 15 april 2015, werden hierboven reeds besproken.

Het feit dat u uw paspoort niet voorlegde, doet twijfels rijzen. U had namelijk geen plausibele verklaring voor het ontbreken van uw paspoort. U verklaarde dat alles in de zee viel toen de boot zonk (CGVS1, pg 12). Toen u gevraagd werd of u het paspoort dan niet verpakt had in een plastic tasje, gaf u geen antwoord op de vraag en zei u dat het een kleine rubberboot was en dat hij helemaal zonk (CGVS1, pg 12). Gezien de risico's van de overtocht over zee algemeen bekend zijn, kan het niet overtuigen dat u geen voorzorgsmaatregelen zou genomen hebben om uw paspoort, een zeer belangrijk reis- en identiteitsdocument, niet te verliezen bij deze overtocht, wetende dat u nog de rest van Europa moest doorkruisen alvorens uw bestemming te bereiken. Dit doet dan ook vermoeden dat u doelbewust uw

paspoort achterhoudt om gegevens te verbergen voor het CGVS, zoals een eerdere vertrekdatum uit Irak of een verblijf in een derde land. Deze vaststelling tast verder uw algehele geloofwaardigheid aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24, alinea 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 14, § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”*, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, omdat u bedreigd werd door de sjiiitische milities AAH en Saraya al Salam omdat u weigerde met hen samen te werken. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens in art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u onder druk gezet werd door sjiiitische milities om voor hen te werken. Deze milities zouden gewild hebben dat u ook voor de PMU zou filmen, zoals u deed voor Saad Maan. Toen u weigerde om voor hen te werken, werd u driemaal telefonisch bedreigd (CGVS, gehoorverslag 12 mei 2016, hierna CGVS1, pg 14). Hierna besloot u dat u beter Irak kon verlaten. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de directe aanleiding van uw vertrek uit Irak en dit omwille van meerdere redenen. U bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u effectief reportages gemaakt hebt in opdracht van de woordvoerder van een ministerie over veiligheidsdiensten op verschillende plaatsen in de provincie Salah ah Din en in Abu Ghraib (CGVS gehoorverslag 18 augustus 2016, hierna CGVS2, pg 8). U kon geen beeldmateriaal voorleggen ter staving. Tijdens het eerste gehoor zei u dat u niets meer had van filmbeelden, dat u enkel foto's had en dat u dit niet zomaar kon meebrengen, omdat uw werk gevoelig is (CGVS1, pg 10). U zei dat u geen kopie had van het beeldmateriaal. U zou de beelden na de opnames ter plaatse thuis verwerkt hebben en dan op een cd of usb-stick bewaard hebben om het zo te bezorgen aan de medewerkers van Saad Maan (CGVS2, pg 8). Het lijkt echter weinig plausibel dat u gezien uw carrière als verslaggever, fotograaf, maker van videoclips en montages, uw enige kopie op cd-rom of usb zou hebben afgegeven, zonder zelf een exemplaar van uw gemonteerde reportage bij te houden. De foto's die u voorlegde waarop u te zien bent met enkele leden van de veiligheidsdiensten bij u of in de achtergrond, kunnen eender waar en wanneer genomen zijn. Bovendien is het merkwaardig dat u niets van beeldmateriaal kan voorleggen, maar dat u dan wel deze foto's zou bewaard hebben en voorlegde ter staving van uw asielaanvraag.

Het was ook bevreemdend dat uw echtgenote, mevrouw al-H.(...) Z.(...) (CGVS ref. (...), OV nr. (...)), totaal niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat u dergelijke reportages gemaakt had, terwijl deze nochtans aan de basis zouden gelegen hebben van de bedreigingen die u kreeg en dus van cruciaal belang zijn binnen uw vluchtrelaas. Toen uw echtgenote gevraagd werd of u reportages gemaakt had over de actualiteit of gebeurtenissen in Irak, zei ze dat u werkte in theater en drama, en dat het niets te maken had met de actualiteit (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 5). Uw echtgenote antwoordde ontkennend op de vraag of u ooit werk deed dat te maken had met het conflict in Irak, met de oorlog en zei ook nog dat u in Irak nooit iets gedaan had dat met de oorlog te maken had, maar dat u dit hier in België wel gedaan had (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 6). Uw echtgenote was ook helemaal niet op de hoogte van het feit dat u buiten Bagdad zou gewerkt hebben (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 5). Toen u gevraagd werd hoe het kwam dat uw echtgenote niets weet over de reportages die u zou gemaakt hebben, verklaarde u dat ze bezig is met haar studie en met problemen thuis (CGVS2, pg 6). Vervolgens zei u dat u de problemen van Irak wil vergeten en dat jullie gewoon willen leven. Nogmaals erop gewezen dat het toch opmerkelijk is dat u uw echtgenote niet op de hoogte bracht, vertelde u dat het niet nodig is om haar alles te vertellen in detail en dat u haar een kleine samenvatting gaf, dat zij haar studie heeft en ook thuis nog taken heeft, dat zij nog jong is, nog een meisje, dat ze niet alles gaat beseffen en dat u dacht dat ze misschien haar familie over uw situatie zou vertellen (CGVS2, pg 7). Uit niets blijkt echter dat uw echtgenote dermate jong en naïef zou zijn dat zij geen inzicht zou kunnen hebben in uw problemen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij 25 jaar is en dat zij universitaire studies volgde in Bagdad. Het kan geenszins overtuigen dat u de bijzonder ingrijpende beslissing nam om uw land van herkomst Irak te verlaten, zonder dat u uw echtgenote op de hoogte bracht van de gebeurtenissen die tot uw problemen geleid hadden en dat u zelfs nadien, al was het maar als voorbereiding op de beide gehoren op het CGVS, haar nog steeds niets zou verteld hebben over de reportages die de oorzaak vormden van de bedreigingen die u ontvangen zou hebben.

Verder had uw echtgenote ook geen idee door wie u bedreigd werd (CGVS, gehoorverslag (...), 12 mei 2016, pg 8). Zij kon niet antwoorden op de vraag of u door een of door meerdere personen bedreigd werd, terwijl u zeer specifiek was en twee milities bij naam noemde, alsook de namen van de twee personen die u op 25 juli 2015 zouden opgebeld hebben. (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus

2016, pg 6). Ze wist ook niet wat de personen die u bedreigden van u wilden en kon enkel een uiterst vaag antwoord geven, namelijk dat ze het niet wist, en dat het iets met de al-Hashd al-Shabi te maken had en 'dat hij mee moest gaan'. (CGVS, gehoorverslag (...), 12 mei 2016, pg 9). Uw echtgenote wist wel dat u dreig telefoons gekregen had, maar ze vertelde dat u twee keer een dreig telefoon kreeg, terwijl u sprak over drie telefoontjes (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 6). Het feit dat uw echtgenote zo slecht op de hoogte was van de verschillende elementen die de kern van uw asielaanvraag uitmaken, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U hebt immers alle tijd en gelegenheid gehad om uw echtgenote in te lichten over uw problemen, hetzij in Irak voordat u besloot te vertrekken, hetzij hier in België, waar jullie al sinds eind december 2015 in hetzelfde opvangcentrum verblijven.

Het lijkt ook bijzonder onaannemelijk dat twee verschillende sjiitische milities, u sprak over zowel AAH als Saraya al Salam, u als soenniet zouden willen dwingen om voor hen te werken, gelet op het wantrouwen dat heerst bij de sjiitische milities jegens soennieten, die al snel met IS geassocieerd worden. Uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat alvast één van de milities die bij al-Hash al-Shabi hoort, namelijk AAH over een eigen privaat tv-kanaal beschikt genaamd al-Ahad. Dit is een professioneel kanaal met een bereik van 5 à 7 miljoen kijkers, zodat logischerwijze kan verwacht worden dat militieleden van het AAH op de mankracht en expertise van hun eigen media-arm beroep zouden doen. Behalve het al-Ahd televisiekanaal zijn er volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt ook nog andere sjiitische kanalen die worden gedomineerd door sjiitische politieke groepen zoals al-Ijtihad, al-Furat, al-Ghadir (...), Biladi en Karbala. In deze context houdt het geen steek dat een sjiitische militie zoals AAH u per se zou nodig hebben en u wilde dwingen om voor hen te filmen en foto's te maken, louter en alleen omdat u reeds ervaring zou gehad hebben met dit soort werk (CGVS2, pg 10).

Gelet op al deze bevindingen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de bedreigingen die u zou gekregen hebben van AAH en Saraya al Salam, omdat u niet voor hen wilde werken. U komt bijgevolg op basis van deze elementen niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van de Vluchtelingenconventie of de status van subsidiair beschermde zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Het feit dat uw echtgenote enkele keren door onbekenden zou gevolgd geweest zijn in de loop van oktober 2015, vloeit rechtstreeks voort uit uw relaas, en kan bijgevolg evenmin als geloofwaardig beschouwd worden. Uw echtgenote verklaarde dat zij enkele keren in de gaten gehouden werd, of gevolgd werd, door twee of drie onbekende personen. Zij meende dat zij in de gaten gehouden werd, omdat u problemen gehad had en bedreigd werd. Daarvoor had uw echtgenote nooit persoonlijke problemen gehad. Uw echtgenote dacht dat zij door dezelfde mensen gevolgd werd, als de mensen die u bedreigd hadden. Dit leek haar de enige mogelijkheid, omdat u het doelwit was geweest, en aangezien u er toen niet meer was, gingen ze uw echtgenote viseren (CGVS (...), gehoorverslag 12 mei 2016, pg 7 en 8).

Aangaande de aanslag van 21 april 2014 waarbij u gekwetst raakte, dient te worden opgemerkt dat het CGVS op zich niet betwist dat u gewond geraakt bent bij een explosie, gelet op de medische attesten en foto's die u voorlegde, maar dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u persoonlijk het doelwit was van deze aanslag. Zo dacht u dat u persoonlijk geviséerd werd, omwille van de reportage die u gemaakt had in februari 2014 (GVS2, pg 3). Zoals hierboven reeds besproken werd, hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u dergelijke reportages zou gemaakt hebben. Bovendien stemden uw verklaringen over het al dan niet ontvangen van bedreigingen voor de bomaanslag van 21 april 2014 niet onderling overeen en waren ze ook strijdig met het politiedossier dat zou opgemaakt zijn naar aanleiding van deze aanslag. Tijdens het eerste gehoor zei u dat u bedreigingen kreeg nadat u de reportage maakte en dat u daarna gewond raakte door uw wagen (CGVS1, pg 10). In de loop van het tweede gehoor verklaarde u stellig dat u niet bedreigd werd voorafgaand aan de aanslag van 21 april 2014 (CGVS2, pg 2 en 3). In het politiedossier werd echter in de verklaring die u bij het politiekantoor van [al-Masbah] zou afgelegd hebben, genoteerd dat u 'voor de aanslag meerdere keren bedreigd werd als journalist' (zie vertaling stuk 7). Toen u erop gewezen werd dat uw verklaring niet overeenstemde met de documenten die u voorlegde, zei u dat de commissaris noteert wat hij wil en dat ze een beetje overdrijven om meer steun te krijgen, nochtans bevestigde u net daarvoor dat u de politie gewoon verteld had wat er gebeurd was, dat u uw verklaring nagelezen had en dat u er een kopie van kreeg, waardoor u de kans had om op te merken dat er zaken zouden toegevoegd zijn aan uw verklaring door de politie (CGVS2, pg 3 en 4). Het lijkt ook niet aannemelijk dat een politieagent gewoon zelf toevoegingen zou doen aan uw verklaring. Er kan redelijkerwijs niet ingezien worden op welke manier een politieagent of commissaris daarmee iets

zou kunnen bereiken. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde politiedossier erg gering is en geenszins uw geloofwaardigheid kan herstellen. Het gaat enkel om kopieën en bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er op eenvoudige wijze vervalsingen kunnen verkregen worden van om het even welk Iraaks document. Uw echtgenote wist overigens niet zeker of u al dan niet klacht had ingediend naar aanleiding van de aanslag van 21 april 2014 en had enkel een vaag vermoeden dat u misschien wel een klacht had ingediend (CGVS, gehoorverslag 15/21099B, 18 augustus 2016, pg 4). Gelet op deze vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u persoonlijk het doelwit zou geweest zijn van een bomaanslag. Alles wijst er dan ook op dat u gewond raakte bij een gebeurtenis die kadert in het algemeen geweld in Bagdad.

Het feit dat u gewond geraakt bent in april 2014, vormt op zich geen afdoende reden om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Na deze aanslag bleef u immers nog ongeveer een jaar en drie maanden in Irak. Na een herstelperiode pikte u uw dagdagelijkse bezigheden en uw werk terug op. U ging in de elektrozaak van uw vriend werken en werkte aan enkele artistieke projecten. U maakte geen aanstalten om Irak te verlaten tot u bedreigd zou geweest zijn in juli 2015. Toen u gevraagd werd of u er aan dacht om Irak te verlaten in die periode volgend op de aanslag, zei u dat u over verschillende zaken nadacht, dat iedereen hoopt om ver weg te gaan van moorden en terroristen, maar dat u op dat moment de mogelijkheid niet had, dat u nog moest herstellen van uw verwondingen en dat u de middelen niet had (CGVS2, pg 5). Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u dermate getraumatiseerd werd door de aanslag dat het voor u onmogelijk geworden was om in Irak te blijven en uw leven er terug op te bouwen nadat u gewond raakte. Uw echtgenote gaf tevens aan dat u er niet aan dacht om Irak te verlaten in de periode na de aanslag (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 5).

Het feit dat u nogmaals getuige was van een aanslag op 22 september 2014 in de buurt van de elektrozaak van uw vriend, is eveneens onvoldoende om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd. Uit uw verklaringen en de voorgelegde stavingstukken, namelijk een persartikel en beelden van de bewakingscamera van de winkel (stuk 13 en 19), kan niet opgemaakt worden dat u persoonlijk het doelwit was van deze aanslag. U verklaarde dat de aanslag gebeurde voor de deur van de winkel, maar dat er geen dreigingen waren voordien en dat het ineens gebeurde (CGVS1, pg 15). (...) Op de bewakingsbeelden is enkel te zien dat u zich achteraan in de winkel bevindt, en dat op een gegeven moment een stofwolk de winkel binnenkomt. U verklaarde zelf in eerste instantie dat u niet gewond raakte bij deze aanslag (CGVS1, pg 15) omdat u zich achteraan in de winkel bevond en enkel de voorkant beschadigd werd. Later paste u uw verklaring aan en zei u dat u slechts licht gewond was geraakt, en dat u dit niet als een verwonding beschouwde, omdat u niets gebroken had en geen hechtingen nodig had, waardoor u de eerste keer zei dat u niet gewond was geraakt (CGVS2, pg 7 en 8). Ook met betrekking tot de tweede aanslag blijkt niet uit uw verklaringen dat u aanstalten maakte om Irak te verlaten, noch dat u het zeer moeilijk had na deze aanslag. U ging verder met enkele artistieke bezigheden, u zou dan reportages gemaakt hebben en u zou dan als elektricien gewerkt hebben bij mensen thuis en een tv-reclame gemaakt hebben voor het ministerie van gezondheid (CGVS2, pg 11).

Verder haalde u aan dat u als artiest een risico loopt in Irak, omdat kunstenaars, acteurs en fotografen steeds gevisieerd worden. U had echter geen enkele concrete indicatie dat u persoonlijk gevisieerd werd omwille van uw artistieke activiteiten en u verklaarde dat u nooit problemen gehad heeft omwille van uw artistieke activiteiten (CGVS2, pg 3). Bovendien bleek niet dat u zeer intensief bezig was met uw carrière als acteur en regisseur en dat u voldoende succes hierin kende om een bepaalde bekendheid te genieten die de aandacht op u zou kunnen vestigen, noch dat uw activiteiten als artiest bijzonder controversieel waren. U was in beperkte mate bezig met toneel, voornamelijk in het kader van uw studies (stukken 8,9,10 en 11) en nadien speelde u een figurantenrol in een tv-serie (stuk 12). Volgens uw verklaringen was u recent – tijdens het gehoor werd gevraagd een voorbeeld te geven van de laatste twee jaar – betrokken als acteur en regisseur bij één toneelstuk dat eenmaal werd opgevoerd voor ongeveer zestig toeschouwers (CGVS1, pg 7). U zou in het najaar van 2014 gewerkt hebben aan een film 'Al Shahid', maar u kon hier vreemd genoeg geen overtuigende bewijzen van voorleggen, behalve enkele foto's die op de set gemaakt zouden zijn (CGVS1, pg 7 en 8 en zie stuk 11). Dergelijke foto's kunnen echter eerder waar en wanneer genomen zijn. Het kan nochtans niet bijzonder moeilijk zijn om een fragment uit deze film of een affiche waarop uw naam zichtbaar is voor te leggen ter staving.

Verder bleek uit de verklaringen van uw echtgenote, dat jullie problemen ervoeren omwille van het gemengd huwelijk (CGVS (...), gehoorverslag 12 mei 2016, pg 6). U verklaarde soenniet te zijn en uw

echtgenote verklaarde sjiit te zijn. Uw echtgenote verklaarde dat haar ouders tegen jullie huwelijk gekant waren. U zou niet welkom geweest zijn bij uw schoonouders en zij zouden hun dochter onder druk gezet hebben om te scheiden, omdat u soennitisch bent en omdat u alcohol drinkt (CGVS (...), gehoorverslag 12 mei 2016, pg 6 en 7). Het loutere feit dat u familiale problemen kende met uw schoonouders en dat u niet welkom was bij hen, is onvoldoende zwaarwichtig om als ernstige en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie beschouwd te kunnen worden. Toen u gevraagd werd of u een vrees had omwille van familiale problemen ontkende u en zei u dat u geen problemen had binnen de familie, maar wel met de mensen die u bedreigden (CGVS2, pg 7). Tevens bleek uit de verklaringen van uw echtgenote dat jullie huwelijk na enig aandringen toch werd goedgekeurd door haar ouders en dat zij nog steeds welkom was thuis, dat zij na uw vertrek uit Irak nog een korte periode bij haar ouders woonde en dat haar vader haar hielp om de reis naar Europa te maken om u te komen vervoegen (CGVS (...), gehoorverslag 12 mei 2016, pg 7 en gehoorverslag 18 augustus 2016, pg 9). Uit niets blijkt dat de familiale problemen, omwille van het gemengd huwelijk voor u en uw echtgenote een reden vormde om Irak te willen verlaten. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat er kan getwijfeld worden aan uw verklaring dat u soenniet bent. Het is namelijk zo dat uw zus ten overstaan van het CGVS verklaard heeft dat zij sjiit is (CGVS ref. (...), OV nr. (...), gehoorverslag 27 april 2011, pg 4). U verklaarde dat u en uw zus G.(...) dezelfde vader en moeder hebben, dat het in Irak de gewoonte is dat de vader de religieuze strekking doorgeeft aan de kinderen en dat uw zus bijgevolg soenniet is. Toen u erop gewezen werd dat zij verklaarde sjiitisch te zijn, zei u dat het niet kon en dat haar man haar misschien onder druk gezet heeft, maar u kon niet verklaren waarom haar man dat zou gedaan hebben (CGVS2, pg 12). Dit roept ernstige vragen op. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens zijn twee gehoren consistente verklaringen heeft afgelegd over zijn werk, de reportages die hij maakte, de manier waarop de samenwerking met de woordvoerder van het ministerie van Binnenlandse Zaken tot stand kwam en de uitvoering van de opdrachten, doet hij geen afbreuk aan de voormelde pertinente en concrete vaststellingen op basis waarvan moet worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt in opdracht van de woordvoerder van een ministerie een reportage te hebben gemaakt over veiligheidsdiensten die aan de basis zou hebben gelegen van bedreigingen waardoor verzoeker zijn land van herkomst diende te ontvluchten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen beeldmateriaal voorlegt met betrekking tot voormelde reportages. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht als volgt gemotiveerd:

"(...) Tijdens het eerste gehoor zei u dat u niets meer had van filmbeelden, dat u enkel foto's had en dat u dit niet zomaar kon meebrengen, omdat uw werk gevoelig is (CGVS1, pg 10). U zei dat u geen kopie had van het beeldmateriaal. U zou de beelden na de opnames ter plaatse thuis verwerkt hebben en dan op een cd of usb-stick bewaard hebben om het zo te bezorgen aan de medewerkers van Saad Maan (CGVS2, pg 8). Het lijkt echter weinig plausibel dat u gezien uw carrière als verslaggever, fotograaf, maker van videoclips en montages, uw enige kopie op cd-rom of usb zou hebben afgegeven, zonder zelf een exemplaar van uw gemonteerde reportage bij te houden. De foto's die u voorlegde waarop u te zien bent met enkele leden van de veiligheidsdiensten bij u of in de achtergrond, kunnen eender waar en wanneer genomen zijn. Bovendien is het merkwaardig dat u niets van beeldmateriaal kan voorleggen, maar dat u dan wel deze foto's zou bewaard hebben en voorlegde ter staving van uw asielaanvraag. (...)" Aan de bewering dat verzoeker, die jarenlang als verslaggever, fotograaf en maker van videoclips en montages heeft gewerkt, zelf geen kopie zou hebben bewaard van zijn gemonteerde reportage kan door de Raad geen geloof worden gehecht. Verzoekers conclusie dat zijn reportage zich in het beveiligde computersysteem van het ministerie moet bevinden, aangezien hij tevergeefs geprobeerd zou hebben zijn contacten aan te spreken om er een kopie van te verkrijgen, is derhalve niet dienstig. De vage uitleg waarin verzoeker verwijst naar de mentale en medische toestand waarin hij zich na de aanslag van 21 april 2014 bevond en het feit dat hij "veel kwijt was gespeeld" doet hieraan geen afbreuk, temeer daar verzoeker verklaarde na zijn ontmoeting in januari 2015 met de woordvoerder van het ministerie van Binnenlandse Zaken verder te hebben gewerkt aan zijn reportage (stuk 10, gehoorverslag, p. 10). Dat geen beeldmateriaal voorlegt klemmt des te meer daar hij er wel in slaagt om bijkomende foto's en Viber-berichten van een vermeende collega neer te leggen om zijn reportagewerk te staven (stukken 2 en 3 gevoegd bij het verzoekschrift), maar deze collega blijkbaar ook geen enkel beeldmateriaal kan bezorgen. Wat deze berichten en foto's betreft, dient opgemerkt te worden dat hier verder niets kan uit afgeleid worden, aangezien deze foto's eender waar en wanneer genomen kunnen zijn en het de Raad aan enige context ontbreekt. De foto's bieden door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie wat betreft de authenticiteit van hetgeen

erop wordt afgebeeld. De Raad stelt tevens vast dat de Viber-berichten niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor dit stuk hoe dan ook niet in overweging kan worden genomen.

Het gegeven dat verzoekers echtgenote in zeer algemene termen aangaf dat verzoeker ook reportages maakte, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij er in het geheel niet van op de hoogte bleek dat verzoeker reportages gemaakt had in opdracht van de Iraakse overheid, noch dat hij aan een reportage werkte vóór de ontplofing van 21 april 2014. Zij dacht niet dat verzoeker aan politiek getinte of actualiteitsreportages werkte, maar verklaarde *“Nee, ik denk het niet. Hij was gewoon regisseur van theater en tv.”* (stuk 6, gehoorverslag echtgenote, p. 3). Zij bevestigde dit opnieuw door te ontkennen dat verzoeker ooit werk deed dat te maken had met het conflict in Irak en zij wist niet dat hij buiten Bagdad gewerkt zou hebben (*ibidem*, p. 5, 6). Waar verzoeker deze opmerkelijke verklaringen tracht te vergoelijken door te stellen dat zijn echtgenote zich voornamelijk bezighield met haar studies en het huishouden, dat ze nog erg jong is en dat hij vreesde dat zij zijn problemen zou delen met haar familie, is de Raad samen met de verwerende partij van oordeel dat nergens uit blijkt dat verzoekers echtgenote dermate jong en naïef zou zijn dat zij geen inzicht zou kunnen hebben in verzoekers problemen. Nog daargelaten de vaststelling dat het culturele argument een blote bewering betreft, kan het prevaleren van bepaalde normen in de verhouding tussen mannen en vrouwen noch verzoekers bekommernis om zijn relatie met zijn schoonouders opwegen tegen de enorme impact die de drastische beslissing om het land van herkomst definitief te verlaten heeft, ook op verzoekers echtgenote. Hierdoor mag in redelijkheid worden aangenomen dat ook zij in kennis was van de ware toedracht en de ernst van de voorgehouden problemen. Bovendien is het volstrekt onaannemelijk dat verzoeker in het licht van het welslagen van de geplande asielaanvraag, na het verlaten van het land van herkomst en dus op een ogenblik dat de veiligheid van zijn echtgenote niet langer in het gedrang is, haar niet zou hebben in kennis gesteld van de werkelijke problemen. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis is met een enorme impact op het leven van verzoeker en zijn echtgenote kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zijn echtgenote inlicht over de oorzaak ervan. Minstens mag worden verwacht dat de echtgenote verduidelijking vraagt en dat verzoeker die dan ook verschaft. Bijgevolg mag worden aangenomen dat echtgenoten van elkaar weten op welke asielmotieven zij hun asielaanvraag baseren en dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun asielrelaas.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de gebrekkige kennis van verzoekers echtgenote met betrekking tot de bedreigingen die haar echtgenoot zou hebben ontvangen het volgende gesteld:

“(…) Verder had uw echtgenote ook geen idee door wie u bedreigd werd (CGVS, gehoorverslag (...), 12 mei 2016, pg 8). Zij kon niet antwoorden op de vraag of u door een of door meerdere personen bedreigd werd, terwijl u zeer specifiek was en twee militie bij naam noemde, alsook de namen van de twee personen die u op 25 juli 2015 zouden opgebeld hebben. (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 6). Ze wist ook niet wat de personen die u bedreigden van u wilden en kon enkel een uiterst vaag antwoord geven, namelijk dat ze het niet wist, en dat het iets met de al-Hashd al-Shabi te maken had en ‘dat hij mee moest gaan’. (CGVS, gehoorverslag (...), 12 mei 2016, pg 9). Uw echtgenote wist wel dat u dreig telefoons gekregen had, maar ze vertelde dat u twee keer een dreig telefoon kreeg, terwijl u sprak over drie telefoontjes (CGVS, gehoorverslag (...), 18 augustus 2016, pg 6). (…)”. Verzoeker minimaliseert de negatieve impact van voorgaande vaststellingen op zijn eigen geloofwaardigheid door te wijzen op zijn eigen verklaringen, het door hem voorgelegde bewijsmateriaal en *“de bevestiging in grote lijnen van zijn echtgenote”*, maar doet er zodoende geen afbreuk aan. De verwijzing in dit verband naar een arrest van de Raad van 28 juli 2016 is niet dienstig, in de mate dat de rechtspraak van de Raad individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Verzoeker herhaalt dat hij door de sjiiitische militie werd gedwongen om voor hen te werken omwille van zijn ervaring, maar brengt geen overtuigende argumenten aan waarom een sjiiitische militie zoals Asa'ib Ahl al-Haq, dat blijkens objectieve informatie over een professioneel tv-kanaal beschikt, op hem beroep zou doen, louter en alleen omdat hij reeds ervaring zou hebben met dit soort werk. Bovendien geeft verzoeker aan dat zijn sjiiitische collega-cameramannen vrijwillig ingingen op het aanbod van de militie en intussen samenwerken met al-Hashd al-Sha'bi, zodat niet kan worden ingezien waarom zij per se ook een soennitische cameraman willen rekruteren. De suggestie dat verzoeker gewoon de juiste persoon op de juiste plaats zou zijn geweest om gevraagd te worden door de militie en dat de opdrachtgevers binnen al-Hashd al-Sha'bi mogelijks in eerste instantie niet wisten dat verzoeker soenniet is, is een louter speculatieve bewering. Verzoeker wijst erop dat uit de COI Focus *“Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi”* van 5 februari 2016 (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift) blijkt dat ook soennieten deel uitmaken van de al-Hashd al-Sha'bi, maar gaat er daarbij

kennelijk aan voorbij dat hierin tevens wordt gesteld dat noch in de beschikbare mensenrechtenrapporten, noch in de Iraakse of internationale pers enige melding wordt gemaakt van gedwongen rekrutering van soennitische moslims door al-Hashd al-Sha'bi en dat de deelname van soennitische moslims aan de strijd die al-Hashd al-Sha'bi voert tegen IS op vrijwillige basis verloopt (p. 10).

Verzoeker betoogt dat de door hem geschetste omstandigheden waarin de eerste aanslag (op 21 april 2014) plaatsvond op zijn minst doen vermoeden dat hij daarbij persoonlijk werd gevisieerd, maar doet geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen op basis waarvan dergelijk vermoeden niet kan worden aanvaard. Verzoekers bewering dat hij geen bedreigingen zou hebben gekregen in de periode voor de aanslag en met onmiddellijke betrekking daarop, maar wel enige tijd daarvoor, is louter *post factum* gelet op verzoekers uitdrukkelijke verklaringen tijdens zijn tweede gehoor dat hij vóór de aanslag nooit problemen had gekend of bedreigingen had ontvangen (stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 3). Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij persoonlijk werd gevisieerd bij de aanslag van 22 september 2014 in de buurt van de elektrozaak waar hij toen werkte. Hij verklaarde dat er geen dreiging aan voorafging en dat hij zelf niet gewond raakte omdat hij zich achteraan de winkel bevond en enkel de voorkant beschadigd werd (stuk 10, gehoorverslag, p. 15). Aan verzoekers latere verklaringen dat hij bij de explosie licht gewond geraakte aan zijn hoofd en armen doordat hij een deel van het dak op zich had gekregen kan derhalve geen geloof worden gehecht (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 8). De uitleg dat verzoeker eerst stelde niet gewond te zijn geraakt omdat zijn verwondingen veel minder ernstig waren dan deze die hij opliep bij de aanslag van 21 april 2014, overtuigt niet, nu niet kan worden ingezien waarom verzoeker zich niet genuanceerder uitliet over zijn verwondingen toen hem er de eerste maal naar werd gevraagd. Bij ontstentenis van concrete elementen die op het tegendeel wijzen, moeten beide door verzoeker aangehaalde aanslagen geacht worden te kaderen in de context van het algemene geweld in Bagdad en kan niet worden aangenomen dat verzoeker daarbij persoonlijk werd gevisieerd. Dat verzoeker zich persoonlijk gevisieerd zou hebben gevoeld, doet hieraan geen afbreuk. In de mate dat verzoeker geen afbreuk doet aan de hoger weergegeven vaststellingen op basis waarvan geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat hij voorafgaand aan de bomaanslag van 21 april 2014 werd bedreigd, kan het voorgehouden verband tussen eventuele bedreigingen en deze aanslag niet worden weerhouden.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet vereist is dat iemand persoonlijk wordt gevisieerd om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut en vervolgens citeert uit een rapport van UNHCR (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift), licht hij niet toe, en ziet de Raad derhalve niet in, in welke zin dit citaat relevant is voor de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Het rapport in kwestie dateert van oktober 2014 en heeft betrekking op de situatie van Syrische burgers die het oorlogsgeweld in hun land van herkomst ontvluchten, terwijl verzoeker verklaart Iraakees te zijn en geenszins aantoonde dat de situatie in Bagdad vergelijkbaar is met de situatie in Syrië in oktober 2014. Het aanhalen van algemene rapporten van UNHCR waarin gewezen wordt op de mogelijkheid dat meerdere of alle leden van welbepaalde gemeenschappen een risico op vervolging lopen of dat wijdverspreid geweld een groot aantal personen viseert in vluchtelingenrechtelijke zin (stukken 6 en 7 gevoegd bij het verzoekschrift) volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De vaststelling dat verzoeker na de eerste aanslag nog ongeveer een jaar en drie maanden in zijn land van herkomst bleef en ook na de tweede aanslag niet onmiddellijk aanstalten maakte om te vertrekken, is, in tegenstelling tot wat verzoeker mag vinden, wel degelijk relevant voor de beoordeling van de voorgehouden vrees voor vervolging dan wel het reële risico op ernstige schade. Uit verzoekers verklaringen blijkt geenszins dat hij dermate getraumatiseerd werd door deze gebeurtenissen dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk geworden was om in Irak te blijven en er zijn leven verder te zetten (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 11). Het gegeven dat verzoeker zijn leven gewoon verder zette relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen.

In de mate dat op basis van bovenstaande vaststellingen niet kan worden aangenomen dat verzoeker reeds in het verleden het slachtoffer werd van vervolging of ernstige schade, is zijn betoog dat het de verwerende partij overeenkomstig artikel 48/7 van de vreemdelingenwet toekomt aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, niet dienstig.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn profiel als artiest maakt dat hij volgens UNHCR een objectief risico loopt in Bagdad, dient hij erop gewezen te worden dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar een risicoprofiel, doch dat men zijn vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk dient te maken. Verzoeker bleef wat dat betreft in gebreke, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt: *"(...) Verder haalde u aan dat u als artiest een risico loopt in Irak, omdat kunstenaars, acteurs en fotografen steeds gevisieerd worden. U had echter geen enkele concrete indicatie dat u persoonlijk gevisieerd werd omwille van uw artistieke activiteiten en u verklaarde dat u nooit problemen gehad heeft omwille van uw artistieke activiteiten (CGVS2, pg 3). Bovendien bleek niet dat u zeer intensief bezig was met uw carrière als acteur en regisseur en dat u voldoende succes hierin kende om een bepaalde bekendheid te genieten die de aandacht op u zou kunnen vestigen, noch dat uw activiteiten als artiest bijzonder controversieel waren. U was in beperkte mate bezig met toneel, voornamelijk in het kader van uw studies (stukken 8,9,10 en 11) en nadien speelde u een figurantenrol in een tv-serie (stuk 12). Volgens uw verklaringen was u recent – tijdens het gehoor werd gevraagd een voorbeeld te geven van de laatste twee jaar – betrokken als acteur en regisseur bij één toneelstuk dat eenmaal werd opgevoerd voor ongeveer zestig toeschouwers (CGVS1, pg 7). U zou in het najaar van 2014 gewerkt hebben aan een film 'Al Shahid', maar u kon hier vreemd genoeg geen overtuigende bewijzen van voorleggen, behalve enkele foto's die op de set gemaakt zouden zijn (CGVS1, pg 7 en 8 en zie stuk 11). Dergelijke foto's kunnen echter eender waar en wanneer genomen zijn. Het kan nochtans niet bijzonder moeilijk zijn om een fragment uit deze film of een affiche waarop uw naam zichtbaar is voor te leggen ter staving. (...)".* Het gegeven dat verzoeker thans een fragment van de film *Al Shahid* voorlegt waarin hij te zien zou zijn (stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker nalaat zijn vrees voor vervolging omwille van zijn activiteiten als artiest te concretiseren of te individualiseren. Waar verzoeker erop wijst dat zijn artistieke bezigheden een belangrijke plaats innemen in zijn leven in Irak, hij zijn acteerwerk in België terug opnam (stuk 11 gevoegd bij het verzoekschrift) en zijn camera altijd en overal bij zich heeft, brengt hij evenmin concrete elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij als artiest een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt in zijn land van herkomst. De arresten van de Raad waarnaar verzoeker verwijst hebben betrekking op individuele gevallen en kunnen *in casu* niet dienstig worden aangebracht.

Verzoeker stelt dat zijn zus onterecht verklaarde sjiit te zijn. Omdat zij een asielaanvraag had ingediend waarin zij zich baseerde op de problemen van haar echtgenoot, die sjiit is, zou zij geacht zijn geweest zichzelf ook als sjiit te beschouwen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich aldus beperkt tot het herhalen van het vermoeden dat zijn zus mogelijk onder druk werd gezet door haar man, maar nog steeds nalaat toe te lichten waarom zijn schoonbroer dit zou doen. De vaststelling dat er kan getwijfeld worden aan verzoekers bewering soenniet te zijn betreft overigens een bijkomend, en geen determinerend, motief van de bestreden beslissing. De motieven van de bestreden beslissing dienen als geheel te worden gelezen en niet als aparte componenten die elk op zich de bestreden beslissing schragen.

Verzoeker merkt terecht op dat uit de door hem aangehaalde (stukken 8, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 en 21 gevoegd bij het verzoekschrift) en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt dat de sjiitische milities zich bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken. Uit deze informatie kan echter niet worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten, ook indien deze in verzoekers wijk hebben gewoond, op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en een loutere aanwezigheid zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Het plaatsvinden van een door IS opgeëiste aanslag in mei 2016 in de overwegend sjiitische wijk al-Sha'b, waarvan verzoeker afkomstig zou zijn (stuk 22 gevoegd bij het verzoekschrift), duidt er niet op dat personen die in deze wijk wonen louter omwille van hun (vermeende) sjiitische aanhorigheid systematisch worden vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar vernederingen en slagen die hij zou hebben ondergaan en stelt dat het duidelijk is dat zijn geloof de enige reden is waarom hij telkens opnieuw moet bang zijn om de 'checkpoints' in Bagdad te trotseren, alsook waarom hij werd geslagen en belachelijk gemaakt, stelt de Raad vast dat hij dienaangaande niets heeft vermeld tijdens zijn gehoren. Verzoekers

raadvrouw merkte aan het einde van het eerste gehoor op dat verzoeker haar vertelde over problemen aan de 'checkpoints', maar verzoeker heeft hieromtrent zelf met geen woord gerept, ook niet nadat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij alle belangrijke elementen had kunnen vertellen die tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst hadden geleid (stuk 10, gehoorverslag, p. 16, 17). Deze elementen zijn dan ook louter *post factum* en kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij van mening is dat de problemen die voortvloeiden uit zijn huwelijk met zijn sjiitische vrouw niet in rekening werden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend als volgt gemotiveerd:

"(...) Verder bleek uit de verklaringen van uw echtgenote, dat jullie problemen ervoeren omwille van het gemengd huwelijk (CGVS (...), gehoorverslag 12 mei 2016, pg 6). U verklaarde soenniet te zijn en uw echtgenote verklaarde sjiit te zijn. Uw echtgenote verklaarde dat haar ouders tegen jullie huwelijk gekant waren. U zou niet welkom geweest zijn bij uw schoonouders en zij zouden hun dochter onder druk gezet hebben om te scheiden, omdat u soennitisch bent en omdat u alcohol drinkt (CGVS (...), gehoorverslag 12 mei 2016, pg 6 en 7). Het loutere feit dat u familiale problemen kende met uw schoonouders en dat u niet welkom was bij hen, is onvoldoende zwaarwichtig om als ernstige en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie beschouwd te kunnen worden. Toen u gevraagd werd of u een vrees had omwille van familiale problemen ontkende u en zei u dat u geen problemen had binnen de familie, maar wel met de mensen die u bedreigden (CGVS2, pg 7). Tevens bleek uit de verklaringen van uw echtgenote dat jullie huwelijk na enig aandringen toch werd goedgekeurd door haar ouders en dat zij nog steeds welkom was thuis, dat zij na uw vertrek uit Irak nog een korte periode bij haar ouders woonde en dat haar vader haar hielp om de reis naar Europa te maken om u te komen vervoegen (CGVS (...), gehoorverslag 12 mei 2016, pg 7 en gehoorverslag 18 augustus 2016, pg 9). Uit niets blijkt dat de familiale problemen, omwille van het gemengd huwelijk voor u en uw echtgenote een reden vormde om Irak te willen verlaten. (...)". Dat het huwelijk met verzoekers echtgenote pas tot stand zou zijn gekomen na intensieve bemiddeling en nadat haar ouders meerdere sjiitische huwelijkskandidaten hadden voorgedragen en dat verzoekers schoonvader zijn dochter enkel hielp om naar Europa te reizen in het belang van zijn kleindochter, doet aan het bovenstaande geen afbreuk. De algemene informatie over het sektarische conflict in Bagdad waarnaar verzoeker verwijst is niet van aard aan te tonen dat verzoeker en zijn echtgenote omwille van hun gemengde huwelijk daadwerkelijk in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming lopen. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn asielaanvraag niet (mede) in naam van zijn dochter heeft ingediend, dient hij erop te worden gewezen dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar het feit dat er rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, maar dient concreet aannemelijk te maken dat zijn minderjarige dochter bij een terugkeer naar Irak moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *quod non*.

Ter terechtzitting van 17 februari 2017 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij een aantal bijkomende stukken voegt. Het betreft onder meer een cd-rom met een fragment uit de reportage die verzoeker in opdracht van het ministerie van Binnenlandse Zaken zou hebben gemaakt (stuk 1), foto's van de jas die verzoeker tijdens zijn werk als reportagemaker droeg (stuk 2) en een lijst van studenten aan de Universiteit van Bagdad, faculteit Schone Kunsten/afdeling theaterkunsten voor het academiejaar 2010/2011 waarin verzoeker vermeld wordt als nummer 13 (stuk 3). Voormelde stukken dienen als bewijs van verzoekers werk als artiest en reportagemaker. Daarnaast voegt verzoeker bevindingen van het vrijwilligersnetwerk Asyls van oktober 2016 met betrekking tot het risico op vervolging voor soennitische artiesten in Bagdad (stuk 4). De Raad stelt vast dat uit het videofragment niet kan worden opgemaakt in welke context de beelden moeten worden geplaatst, welke de identiteit of het profiel is van de persoon die door verzoeker wordt geïnterviewd, noch in opdracht van wie of welke instantie de beelden werden gemaakt. De beelden werden overigens niet vertaald. Op basis van een dergelijk kort fragment toont verzoeker niet aan dat hij in opdracht van de woordvoerder van het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken een reportage over veiligheidsdiensten zou hebben gemaakt die ten grondslag zou hebben gelegen aan de voorgehouden problemen waardoor hij Irak moest ontvluchten.

De foto's van de jas kunnen eerder waar en wanneer zijn gemaakt en bevatten niet de minste aanwijzing dat verzoeker als reporter in opdracht van een overheidsinstantie zou hebben gewerkt. Met betrekking tot de lijst van studenten dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker volgens deze lijst de familienaam K. draagt, welke vaststelling geen steun vindt in zijn eigen verklaringen – verzoeker verklaarde immers de familienaam al-Z. te dragen – en aldus twijfels doet rijzen over zijn voorgehouden identiteit. Bovendien is verzoekers opleiding aan de universiteit van Bagdad een element dat *in casu* niet ter discussie staat maar op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De bevindingen van Asyls blijken gebaseerd op enerzijds algemene rapporten en persartikels die geen betrekking hebben op verzoekers persoon en anderzijds de mening van een westerse journalist in Bagdad, die weliswaar spreekt uit eigen ervaring maar niet op de hoogte is van alle elementen in onderhavig dossier en puur hypothetisch stelt dat indien zijn reportage kritisch was voor de milities, verzoeker daardoor mogelijks door hen zou zijn bedreigd. Deze journalist bevestigt evenwel tegelijk dat elke film die door het ministerie van Binnenlandse Zaken wordt besteld neutraal dan wel gunstig is ten aanzien van de milities aangezien dit ministerie gedomineerd wordt door de Badr-militie, één van de grootste milities. Gelet op verzoekers verklaring dat de woordvoerder van het ministerie lovend was over de reportage over de *Monsha'at* die hij maakte (stuk 6, gehoorverslag, p. 5), doet de door hem bijgebrachte informatie afbreuk aan de door hem voorgehouden link tussen deze reportage en de bomaanslag van 21 april 2014.

Op de zitting van 17 februari 2017 voert verzoeker tevens een nieuw element aan, met name het feit dat hij, zijn echtgenote en hun dochtertje bekeerd zouden zijn tot het christendom en lid zijn geworden van de Evangelische kerk 'De Rots' in Wondelgem, ter staving waarvan hij een aantal verklaringen voegt van geloofsgenoten (stukken 5-14), alsook een afdruk van een pagina op de website van deze kerk (stuk 15) en landeninformatie van het Britse ministerie van Binnenlandse Zaken over het risico op vervolging voor bekeerde christenen in Irak (stuk 16). De Raad stelt met betrekking tot dit nieuwe asielmotief vooreerst vast dat verzoeker geen formeel document of certificaat voorlegt dat op objectieve wijze getuigt van hun bekering tot het christendom. Te dien einde kunnen de verklaringen van andere leden van de protestants-evangelische kerk bezwaarlijk objectief worden genoemd. In hun verklaringen, die tussen 7 en 15 februari 2017 werden opgesteld, stellen deze leden dat verzoeker, zijn echtgenote en hun dochtertje sinds enkele weken de zondagse eredienst en andere activiteiten van de protestants-evangelische kerk De Rots in Wondelgem bijwonen. Ze zouden tevens tijdens een kerkdienst voor de hele kerkelijke gemeente getuigt hebben van hun geloof in Christus en de bijbel, maar een schriftelijke weerslag ervan ontbreekt. Nergens blijkt uit dat verzoeker of zijn gezin een opleiding of vorming hebben gevolgd of aan het volgen zijn met het oog op hun formele toetreding tot de evangelische gemeenschap. Ter zitting gaven zij nochtans aan nog niet gedoopt te zijn aangezien dat pas mogelijk zou zijn na het voltooien van een zekere opleiding. Ter zitting gevraagd hoe verzoeker en zijn gezin ertoe gekomen zijn zich tot het christendom te bekeren en bijgevolg hun eigen geloof te verlaten, geeft verzoeker aan dat de voormalige partner van een familielid die zich eerder bekeerde hen over Jezus had gesproken en hen in de kerstperiode had uitgenodigd op een viering in een kerk in Antwerpen. Vervolgens zouden zij via een persoon die op bezoek kwam in het opvangcentrum zijn uitgenodigd om op 7 januari 2017 een activiteit bij te wonen van 'De Rots' in Wondelgem. Dit komt de Raad voor als een weinig doorleefde uitleg die ontdaan is van enige emotionele betrokkenheid bij de zeer ingrijpende beslissing om definitief afstand te nemen van het eigen, vertrouwde geloof en toe te treden tot een ander geloof. Nochtans mag van iemand die tot de oprechte overtuiging is gekomen dat datgene waarin hij of zij tot voor kort geloofde niet langer in overeenstemming kan worden gebracht met zijn of haar geweten worden verwacht dat hij of zij daarvoor moreel dwingende redenen aanvoert die terug te voeren zijn op een negatieve persoonlijke ervaring dan wel een diep onbehagen met het vroegere geloof of de geloofsgemeenschap. Dergelijke morele afkeer van de islam of van de moslimgemeenschap spreekt geenszins uit verzoekers verklaringen op zitting, noch blijken er in zijn dossier of dat van zijn echtgenote elementen aanwezig die erop duiden dat hij of zijn echtgenote in hun land van herkomst moeilijkheden hadden om op een normale manier te functioneren binnen de hen vertrouwde islamitische omgeving. Verzoekers echtgenote zou ingevolge haar bekering tot het christendom hebben besloten om geen hoofddoek meer te dragen, maar uit de foto die werd genomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de dag dat zij in België asiel aanvraagde blijkt dat zij toen ook geen hoofddoek droeg (stuk 20, bijlage 26 echtgenote). Dat verzoekster uit een traditioneel sjiitische familie komt en het als een ware bevrijding zou hebben ervaren om de strenge regels van de islam te verlaten, is overigens moeilijk te verenigen met haar profiel van hoogopgeleide jonge vrouw (stuk 10, gehoorverslag echtgenote, p. 4). Aangezien verzoeker en zijn echtgenote geenszins aannemelijk hebben kunnen maken dat zij de oprechte intentie hebben voortaan als christenen door het leven te gaan, tonen zij niet aan dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen om te worden geïsoleerd of vervolgd dan wel ernstige

schade te ondergaan ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid. De door verzoeker gevoegde informatie is derhalve niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren

er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad moet erop worden gewezen dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. *In casu* ligt recentere landeninformatie voor dan in de aangehaalde arresten.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF